

ΕΤΟΣ 67ον

7 Ιουλίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (3449)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΥΙΟΘΕΣΙΑ

Ὁ σύγχρονος δῆθεν ἐνήλικος ἄνθρωπος, πού πιστεύει ὅτι ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Διαφωτισμοῦ βγήκε ἀπὸ τὴν ἀνωριμότητά του, εἶναι φυσικὸ νὰ δυσανασχετεῖ, ὅταν ἀκούει ὅτι δὲν εἶναι τόσο ὠριμος ὅσο νομίζει, καὶ ὅτι πρέπει νὰ περάσει κάποια ἀκόμη στάδια ἐνηλικίωσης «ὑπὸ παιδαγωγούς» ὑπακούοντας σὲ κανόνες. Κάποτε, βέβαια, ἀναγκάζεται ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ἀναζητήσει μόνος του τέτοια ἀνεπιθύμητα προγράμματα, ὅπως κάποια θεωρούμενη «μπροστάρισσα» τῆς γυναικείας ἀπελευθέρωσης Γαλλίδα συγγραφέας, ἡ ὁποία, ὅταν ζήτησε νὰ μπεῖ σὲ κλινικὴ γιὰ νὰ ἀποτοξινωθεῖ ἀπὸ τὸ ἀλκοόλ, εἶπε: «Ἀλίμονο! Γιὰ πρώτη φορά ἀναγκάζομαι νὰ βάλω περιορισμούς στὴ ζωὴ μου, καὶ νὰ τοὺς ὑπογράψω κιόλας».

Τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τῆς σωματικά μὲν ἀνήλικης, πνευματικά δὲ ὄχι μόνον ἐνήλικης ἀλλὰ καὶ ἐνδόξου ἁγίας καὶ Μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς, ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρουσιάζει στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τὰ στάδια τῆς –κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο– πνευματικῆς μᾶς ἐνηλικίωσης.

Ἄσφαλῆς φρουρός

Κατ' ἀρχὴν πρέπει, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, νὰ θυμηθοῦμε ὅτι πηλασθήκαμε ἀπὸ τὸν Θεὸ τόσο καθαροί, «ὥστε δὲν εἶχαμε τὴν ἀνάγκη γραπτοῦ νόμου, ἀφοῦ ἐνεργοῦσε κατευθεῖαν στίς καρδιές μας ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ Θεὸς δὲν ἀπευθυνόταν στοὺς προφῆτες μὲ γραπτὰ κείμενα, ἀλλὰ κατευθεῖαν ὁ ἴδιος προσωπικά, γιατί ἔβρισκε τὴν καρδιά τους καθαρὴ. Ἐπειδὴ ὁμως οἱ Ἑβραῖοι ἔπεσαν σὲ βυθὸ κακίας, χρειάστηκαν τὰ γραπτὰ κείμενα καὶ τίς πλάκες τοῦ Νόμου».

Τὴν πτώση «σὲ βυθὸ κακίας» ὁ Ἀπόστολος προτιμᾷ μὲ πιο εὐσχημο τρόπο νὰ τὴν χαρακτηρίσει ὡς ὑποβιβασμὸ σὲ «νηπιότητα». Σ' αὐτὴ τὴν ἀνωριμότητα δὲν ἄφησε ὁ Θεὸς τὸν λαὸ του ἀπροσάτευτο, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε τὸν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. γ' 23 - δ' 5)

Κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἔλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν· ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγῶν ἔσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλληνι, οὐκ ἐν δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῃ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὢν, ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι· ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Μωσαϊκὸ Νόμο νά εἶναι φρουρός καὶ παιδαγωγός του. Ἀπὸ τῆ μιά, ἡ φρουρῆση συνίστατο στό νά καθοδηγεῖ τοὺς Ἑβραίους στή συναίσθηση ὅτι δέν εἶναι αὐτόνομοι ἀλλῆλα ἑτερόνομοι· καί ὅτι ἡ ἀνταρσία καὶ ἀποστασία τους εἶναι ἁμαρτία καὶ θανάσιμος χωρισμός ἀπὸ τόν Θεό. Λόγω, βέβαια, τῆς νηπιστροφῆς τους, ὁ φιλόανθρωπος Θεός συμπλήρωσε τόν Νόμο μέ πλῆθος διατάξεων, πού δημιουργοῦσαν τὴν αἴσθηση «ἐγκλητισμοῦ» σέ στενή φυλακὴ φόβου παραβάσεων. Ἐπρόκειτο, ὥστόσο, γιά ἀφυπνιστικὸ φόβο, πού δέν εἶχε σκοπὸ νά τοὺς καταδικάσει σέ δουλεία, ἀλλῆλα νά τοὺς προετοιμάσει γιά μετοχὴ στή μελλομένη «ἐλευθερία τῆς δόξας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

Παιδαγωγὸς καὶ συνεργὸς τῆς Χάριτος

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ παιδαγωγία τοῦ Νόμου εἶχε σκοπὸ νά μὴν τοὺς ἀφήσει στάσιμους στή νηπιακὴ πνευματικὴ κατάσταση, ἀλλῆλα νά τοὺς προετοιμάσει νά δεχθοῦν τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ παιδαγωγός», ἐξηγεῖ ὁ Χρυσορρήμων ἀπηχώντας τίς ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς, «δέν ἐναντιώνεται στόν δάσκαλο ἀλλῆλα καὶ συνεργάζεται, προετοιμάζοντας τὸ παιδί γιά τὰ ἀνώτερα μαθήματα πού θά τοῦ παραδώσει ἐκεῖνος. Ἄν, ἵσχυρόν, ὁ Νόμος μᾶς φρουροῦσε παιδαγωγικά, ὅχι μόνο δέν εἶναι ἀντίθετος μέ τὴ χάριτ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλῆλα εἶναι καὶ συνεργός της. Ἄν, ὅμως, μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ἐπιμένει αὐτός νά κυβερνᾷ, τότε γίνεται ἀντίθετος». Εἶναι σάν τὸ πλυχνάρι τῆς παλαιότερης ἐποχῆς, πού εἶναι εὐεργετικὸ μὲν τὴ νύχτα, ἀλλῆλα, ἂν τὴ μέρα θέλῃ νά μᾶς ἀναγκάσει νά μὴ βλῆσουμε τόν ἥλιο, τότε ὅχι μόνο δέν προσφέρει τίποτε, ἀλλῆλα καὶ βλάπτει.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, προτοῦ ἔλθῃ ἡ πίστις, ἐφρουρούμεθα κλεισμένοι κάτω ἀπό τόν νόμον, μέχρις οὗτου ἀποκαλυφθῇ ἡ πίστις. Ὡστε ὁ νόμος ἦτο παιδαγωγός μας ἕως οὗτου ἔλθῃ ὁ Χριστός, διὰ τὴν δικαιοσύνην διὰ τῆς πίστεως. Τώρα δέ, πού ἦλθεν ἡ πίστις, δέν εἴμεθα πλέον ὑπὸ παιδαγωγόν, διότι διὰ τῆς πίστεως εἴσθε ὅλοι υἱοὶ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διότι ὅσοι ἐβαπτισθήκατε εἰς τόν Χριστόν, ἔχετε ἐνδυθῆναι τόν Χριστόν. Δέν ὑπάρχει Ἰουδαῖος οὔτε Ἕλληνας, δέν ὑπάρχει δούλος οὔτε ἐλεύθερος, δέν ὑπάρχει ἄρρενας καὶ θῆλυς, διότι ὅλοι σεῖς εἴσθε ἕνας ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐάν δέ εἴσθε τοῦ Χριστοῦ, ἄρα εἴσθε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κληρονόμοι βάσει ὑποσχέσεως. Ἐκεῖνο πού ἐννοῶ εἶναι ὅτι, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος εἶναι ἀνήλικος, δέν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τόν δούλον, ἂν καὶ εἶναι κύριος ὅλης τῆς περιουσίας, ἀλλὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐπιτρόπων καὶ διαχειριστῶν μέχρι τῆς προθεσμίας, τὴν ὁποίαν ὠρίσῃ ὁ πατέρας. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς, ὅταν ἦμαστέ ἀνήλικοι, ἦμαστέ ὑποδουλωμένοι κάτω ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Ὅταν ὁμως συμπληρώθηκε ὁ χρόνος, τότε ἔστειλε ὁ Θεὸς τόν Υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθηκε ἀπὸ γυναῖκα καὶ διετέλεσε ὑπὸ τόν νόμον, διὰ τὴν ἐξαγοράσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δούλοι κάτω ἀπὸ τόν νόμον, διὰ τὴν νὰ πάρωμεν τὴν υἰοθεσίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάντου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Μὲ αὐτόν τόν καταστροφικὸ τρόπο χρησιμοποιοῦσαν τόν Νόμον οἱ Γαλιάτες, στοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἐπιμένοντας στὴν τήρηση τῶν τυπικῶν τοῦ διατάξεων καὶ πιστεύοντας ὅτι μὲ αὐτὴ μόνον μποροῦν νὰ σωθοῦν. Ἔτσι παρέμεναν στὴ νηπιότητα καὶ δουλεία τοῦ Νόμου, τὴ στιγμή πού ὁ Ἀπόστολος τοὺς φωνάζει: «Μεγαλῶσατε πιά. Πέρασε ὁ καιρὸς τῆς δουλείας καὶ ἦρθε ὁ καιρὸς τῆς υἰοθεσίας. Τώρα ὅλοι, καὶ οἱ ὑπὸ Νόμον Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἄνευ Νόμου εἰδωλολάτρες, γίνετε παιδιά τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό».

Αὐτὴ ἡ υἰοθεσία εἶναι καρπὸς τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐνωθήκαμε μὲ τόν Χριστό σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε τόν «φορέσαμε» σάν ἀναπόσπαστο ἔνδυμά μας. Ὁ Μέγας Φῶτιος, βέβαια, βρίσκοντας ἀνεπαρκῆ αὐτὴ τὴν εἰκόνα, θὰ συμπληρώσει ὅτι «ὁ Χριστὸς δέν εἶναι γιὰ ἐμᾶς ἀπλῶς ἕνα ἐξωτερικὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά καὶ τοὺς λογισμοὺς μας γεμίζει μὲ τὸ φῶς του, καὶ κάνει τὸ πρόσωπό μας νὰ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ τὴ χάρη του».

Τὰ δύο δῶρα

Ἡ ἔνωσή μας μὲ τόν Χριστό μᾶς χαρίζει καὶ δύο ἀκόμη ἀνεκτίμητα δῶρα. Πρῶτο: καταργεῖ κάθε εἶδους διάκριση ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς, ὅπως τίς διακρίσεις ἐθνικότητας, φύλου καὶ κοινωνικῆς τάξης, ἀφοῦ χάρη στὴν ἔνωσή μας μὲ Αὐτόν ἐνωθήκαμε καὶ μεταξύ μας τόσο, ὥστε νὰ φαινόμεσθε ὅτι εἴμαστε

7 Ἰουλίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

† Κυριακῆς μεγαλομάρτυρος (8΄ αἰ.). Θωμᾶ ὀσίου τοῦ ἐν Μαλεῶ (1΄ αἰ.).
Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. γ΄ 23 - δ΄ 5 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ς΄ 22-33.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Ἰουλίου, Δ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ε΄ 14-19.

έναν ἄνθρωπον. Τό δεύτερο μέγιστο δῶρο εἶναι ἡ κληρονομία τῆς Βασιλείας του, τῆς νέας Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, πού ὑποσχέθηκε ὁ Θεός στόν πατριάρχη Ἀβραάμ· γιατί, ὡς σῶμα πλεόν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ κατά σάρκα ἀπογόνου τοῦ Ἀβραάμ, γίναμε κι ἐμεῖς ἀπόγονοι τοῦ ἁγίου Πατριάρχη.

Ἐδῶ θά μάς ξαναθυμίσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι, γιά νά ἀποηλαύσουμε μιά τόσο ὑψηλή κληρονομία, περάσαμε ἀπό τήν ἀνώριμη κατάσταση μιᾶς ἀτελοῦς θρησκευτικότητας· ἐπρόκειτο γιά μιά τυπολατρία, πού κάποτε προκαλοῦσε καί τή βδελυγμία τοῦ Θεοῦ (Ἦσ. 1,14). Ὅταν ὁμως συμπληρώθηκε ὁ ὑπό τοῦ Θεοῦ ὀρισμένος χρόνος, μάς ἔστειλε τόν Υἱό του, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος ἐκ γυναικός. Γυναίκα πρώτη ἔπασε στήν ἁμαρτία, καί ἀπό γυναίκα γεννήθηκε Αὐτός πού μάς ἔσωσε ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας. Ταπεινώθηκε καί ὑπέβαλε τόν ἑαυτό του στήν τέλεια τήρηση τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, γιά νά μάς ἐξαγοράσει ἀπό τήν καταδίκη στήν κατάρα τοῦ Νόμου, τήν ὁποία ὅλοι θά ὑφιστάμεθα ὡς παραβάτες του. Μέ τέτοια ἀνυπολόγιστη θυσία, μάς βοήθησε νά ἐνηλικιωθοῦμε, ὀδηγώντας μας ἀπό τή δουλεία στήν ἐλευθερία καί στήν κορυφαία τιμή καί δόξα τῆς υἰοθεσίας του.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Μητροπ. Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμπτίου Δανιήλ
«Ο ΙΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΡΑΣ ΣΤΗΝ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ»
(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 13x20,5 ἐκ., σελ. 200)

Στό ἔργο παρουσιάζεται ἡ δοξολογική καί ποιητική συλλογή πρὸς τόν Θεό, ἡ ὁποία στή Μετάφραση τῶν Ὁ΄ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καλεῖται «Ψαλμοί» ἢ «Ψαλτήριον» καί χρησιμοποιεῖται εὐρέως στίς ἱερές Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
